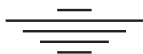

MARIA-CHRISTA NEAMȚU

terapie pentru

Suflet

VIATA ESTE O DECIZIE

CUPRINS

CAPITOLUL 1: MARIE	7
CAPITOLUL 2: MARIE	13
CAPITOLUL 3: MARIE	19
CAPITOLUL 4: MARIE	27
CAPITOLUL 5: MARIE	31
CAPITOLUL 6: PENELOPE	35
CAPITOLUL 7: DYLAN	37
CAPITOLUL 8: EMILY	39
CAPITOLUL 9: CAMILLE.....	41
CAPITOLUL 10: REBECCA	43
CAPITOLUL 11: JASPER	45
CAPITOLUL 12: MARIE	51
CAPITOLUL 13: MARIE	55
CAPITOLUL 14: JASPER.....	59
CAPITOLUL 15: MARIE	67
CAPITOLUL 16: JASPER.....	71

CAPITOLUL 17: MARIE.....	75
CAPITOLUL 18: MARIE	77
CAPITOLUL 19: MARIE	79
CAPITOLUL 20: MARIE	87
CAPITOLUL 21: MARIE	89
CAPITOLUL 22: MARIE	91
CAPITOLUL 23: MARIE	95
CAPITOLUL 24: MARIE	101
CAPITOLUL 25: JASPER	103
CAPITOLUL 26: MARIE	105
CAPITOLUL 27: MARIE	107
CAPITOLUL 28: MARIE	113
CAPITOLUL 29: MARIE	119
CAPITOLUL 30: MARIE	123
MULȚUMIRI	129

C A P I T O L U L

01

MARIE

Bună! Sunt Marie iar în această carte se află povestea vieții mele. O poveste fără culori, fără zâmbete sincere, fără un suflet colorat nefericit. În această carte se află o terapie pentru sufletul meu și poate și pentru al tău.

„Ești o visătoare! Tot ce faci este să visezi! Oprește-te din a visa!” Pe atunci, cuvântul „visătoare” era un blestem pentru mine. Simțeam cum mi se fărâma inima câte puțin când cineva mă clasa în acea categorie de oameni. Pe atunci nu știam ce înseamnă cu adevărat acest cuvânt. Nu știam că a fi visător este cel mai frumos dar pe care îl poți primi și că ești binecuvântat cu cea mai bogată imaginație și că poți face absolut totul posibil deoarece crezi în visele tale, mereu o faci, altfel nu te mai poți numi visător. Nu știam că, de fapt, a fi realist era un blestem care te convingea că nu poți ajunge așa departe cum ți-ai propus. Lumea este plină de realiști decolorați, și rar poți da de un visător care îți poate da cu ușurință cele mai vesele culori vieții. Adevărul este că, dacă nu aș

fi visat cu ochii deschiși până acum, m-aș fi sufocat de mult.

A visa a fost verbul care mă despărțea de realitatea sufocantă și crudă de fiecare dată când aveam nevoie de o pauză. Visătoarea din mine, care are cele mai adânci rădăcini, mereu îmi amintea că, oricât de crudă este viața, într-o zi voi ajunge undeva sus, unde mi-am propus și îmi voi aduce aminte de vremurile grele, care nu vor mai avea niciun efect asupra mea atunci.

Aveam doar nouă ani, iar viața mea era colorată, plină de vise ce o făceau să sclipească tot mai mult pe zi ce trecea. Totul era perfect, nu am plângeri nici în ziua de azi, dar totul începea să se decoloreze încet, încet. Cu fiecare pic care se decolora, sufletul meu căpăta câte o zgârietură mică și, oricât de mică era, ea durea. Fiecare zgârietură creând cu timpul un suflet rupt în mii de bucățele.

De ce mi s-a decolorat viața? Răspunsul ne îndrumă către unul dintre cele mai delicate subiecte ale vieții mele. Prima etapă a vieții mele care m-a adus pe drumul greșit pe care sunt acum, dar povestea asta o salvăm pe mai târziu.

La nouă ani mi-am pierdut singurul și unicul meu tată. Nu, nu a murit. Nu a pățit nimic, stați liniștiți. Probabil el este mai fericit ca niciodată în momentul de față, probabil cu noua lui familie pe care a zidit-o.

Tatăl meu a fost Dumnezeuul mamei mele pentru un timp îndelungat al căsătoriei acestora. Tata este un bărbat înalt și corpolent. Între părinții mei este o diferență mare de vârstă, treisprezece ani. Părul tatălui meu este negru și

cu fire albe pe ici și colo. Ochii săi sunt căprui, ca la marea majoritate a populației. Chipul tatălui meu poate să își ia forma de om nevinovat imediat dacă este nevoie, dar în spatele celui chip zace cea mai mincinoasă persoană și nemiloasă.

Mama mea este o femeie frumoasă în vârstă de patruzeci de ani; în ciuda vârstei sale, arată cu mult mai tânără. Majoritatea trăsăturilor fizice le-am moștenit de la ea. Mama are un chip bland, cu o pereche de ochi verzi ca și mine, dar ai mei sunt mai mari, părul său blond și lung curgându-i pe spate. Eu arăt ca și mama mea, dar singurul lucru diferit fizic este înălțimea, eu sunt mai înaltă decât ea.

Tatăl meu ne-a părăsit pe mine și pe scumpa mea mamă, care a suferit de depresie înaintea mea. După adevărul șocant de care am avut parte eu și mama mea, totul s-a schimbat. Părinții mei întotdeauna au fost acel gen de părinți pe care orice copil tânjea să îi aibă. Amândoi erau iubitori, înțelegători și deschiși.

Eu am fost crescută și obișnuită cu certuri, țipete și uneori băți. Da, putem spune că toate acestea împreună au creat o traumă pentru un copil mic și inocent, dar acel copil s-a obișnuit. Mă obișnuisem să văd astfel de lucruri în jurul meu, dar aș dramatiza dacă aș spune că asta se întâmpla mereu. Situațiile în care am fost pusă de-a lungul vieții mele m-au maturizat și m-au făcut cu mult mai înțeleaptă decât un copil de vârsta mea.

Când tatăl meu de cincizeci și trei de ani și-a părăsit familia pentru o femeie de douăzeci și patru de ani, care era fosta iubită a unchiului meu care suferise mult după ea, familia mea a trecut printr-un șoc. După o perioadă,

ne-am dat cu toții seama că această *relație* nu era deloc un lucru nou, ci că această domnișoară, mai bine spus îl înșelase pe unchiul meu cu tata. Toată lumea știe de ce această fată stătea cu tata și încă stă - pentru banii săi.

Mama a trecut prin multe, iar tata a băgat-o în depresie. Mama îl iubea cu toată inima pe tatăl meu, dar din păcate nu era reciproc. În ce constă faptul că ea era în depresie? Mereu plângea, nu mai ieșea din casă, nu mai mânca suficient, aproape toată ziua stătea sub plapumă cu capul pe perna sa udă de lacrimi, și cea mai rea parte era că avea gânduri sinucigașe.

Îmi aduc aminte când tata a plecat nervos din casa ei, mi-o aduc aminte pe mama plângând și strigând să rămână, să nu plece, pentru că dacă o să o facă, ea se va sinucide. Știți ce i-a spus tata ei? I-a spus sincer că lui nu îi pasă și să facă ce vrea, iar dacă o va face, el nu va veni la înmormântarea sa. Îmi aduc aminte mereu când vorbeau la telefon după ce ea a aflat de A, și el o făcea de fiecare dată nebună.

Știți care e partea cea mai proastă la aceste întâmplări? Să asști la ele. Să îți vezi mama cum am văzut-o eu. Asta m-a maturizat foarte mult și m-a transformat într-un psiholog talentat, dar din păcate nu ăsta este visul meu.

Poate vă întrebați cum se simte o fetiță de nouă ani în această situație?! Total demoralizată și total deprimată când vede alți copii alături de tații lor. Asta era cea mai grea parte, să îți vezi prietenii fericiți alături de tăticii lor. Sau să vizionezi un videoclip emoționant despre cât de important îți este tatăl. Este greu să te desparți de un părinte căruia nu îi mai pasă de tine. Dar care

a fost norocul meu? Mama mea, mama care rămăsese tare pentru mine. Faptul că o aveam pe ea era absolut minunat. Pentru că a știut să fie și mamă, și tată și pentru asta a avut și are dragostea și respectul meu pe viața. Mă înțelegea mereu și îmi era alături, și eu ei. Păcat că în momentul de față nu mai știm nimic una de alta, dar îmi e dor de ea.

Știți care este partea rea la această poveste? Faptul că tatăl meu nu plecase definitiv din viața mea! Nu a vrut să ne lase în pace, ar fi fost mult mai bine dacă ar fi plecat de tot, dar nu a făcut-o. Mai venea o dată la o lună sau chiar la două și stătea câte zece sau maxim cincisprezece minute cu mine, atât. Când îl vedeam, totul devenea mai dureros decât era deja. De fiecare dată mințea și spunea că se va întoarce, că a făcut totul doar pentru noi trei și alte minciuni care pe mama o duceau de nas. Fiecare minciună era câte o zgârietură în plus pe sufletul fiecăreia, dar pe al mamei erau mai adânci, pe al meu în schimb erau mai mici, dar asta a fost doar prima etapă care a dus la depresia mea.

C A P I T O L U L

02

MARIE

A doua etapă spre depresia care îmi forțează mâna să îmi pun capăt zilelor a fost casa și banii. Materialist, nu? Nu, nu este deloc materialist. Nu este materialist să nu fii mulțumit cu situația ta financiară dacă singura modalitate de a putea avea un leu este să îl ceri împrumut cuiva. Iar casa? Casa îmi oferea nopți nedormite din cauza fricii.

Acum am să vă explic de ce situația financiară era așa. Este normal ca un tată care și-a părăsit familia să îi trimită acelei familii o anumită sumă de bani lunar. Nu și în cazul nostru. Tatăl meu nu voia să mai aibă de-a face cu noi. Tuturor le spunea că relația lui și a mamei a luat capăt și el este într-o minunată și serioasă relație cu A.

Vreau din adâncul inimii mele să fiu sinceră cu voi, așa că nu voi ezita să spun și părțile bune ale tatălui meu. El este o persoană orgolioasă, indiferent de ce acțiuni face, mereu crede că a procedat corect. Desigur,

tatăl meu venea acasă o singură dată pe lună și nu ezita să o facă pe mama să plângă din nou. Când tatăl meu venea acasă pe atunci obișnuia să petreacă cinsprezece minute prețioase cu noi. Cât despre banii pe care ni-i aducea, pot spune doar că era o sumă mult prea mică pentru o femeie cu necesități și un copil cu și mai multe necesități. Dar totuși voi încă vă întrebați cu siguranță ce meserie are mama mea, așa este? Mama mea îl ajuta mereu pe tata la firma sa. Firma aceea era afacerea familiei, acum este afacerea tatălui meu și a amantei lui sau a oficialei lui iubite. Cum tata nu ne prea dădea bani și mama mea nu avea un serviciu era greu să trăiești, dar niciodată nu am mers la mama mea să mă plâng sau să îi cer cea mai scumpă jucărie sau hăinuță.

De ce mama mea nu își găsea un serviciu? Răspunsul este destul de complicat, dar am să îl simplific pentru voi. Tatăl meu a avut mereu un nume pătat. Numele lui era pătat deoarece: făcea împrumuturi și nu dădea banii înapoi, mințea, mereu spunea că va face ceva și nu făcea, avea parte de multe procese, era dat în judecată, avea dosare penale pe care mama i le-a rezolvat ca să iasă basma curată. Mama, fiind soția lui, a fost trasă în jos și a fost în dezavantaj mereu. Spre exemplu: dacă își dorea un serviciu, nimeni nu ar fi angajat-o din cauza problemelor create de tata, dacă își făcea un cont bancar, acela ar fi fost blocat în următoarea zi.

Faptul că tatăl meu ne-a lăsat de izbeliște nu a ajuns pentru el. Era acuzat de multe și asta ducea la câte un proces nou. Un proces nou însemna bani pentru avocat. Bani pe care mama mea, dacă îi avea sau nu, trebuia

să facă rost de ei. Cum tatăl meu își făcuse o viață în Germania, România nu îi mai dezvoltă interes deloc. Singura persoană care se mai afla în România gata să îi salveze pielea era mama. Mama, care îl scotea din orice situație critică iar el nu îi mulțumea niciodată.

Iar acum, de ce îmi oferea casa nopți nedormite? Totul a început cu un simplu cutremur, apoi totul s-a transformat în coșmar

O casă veche nu este locul unde ți-ai dori să fi când un cutremur are loc. Îmi aduc aminte cum stăteam liniștită în pat ascultând muzică și nu aveam nicio grijă, eram liniștită, visând cu ochii deschiși, departe de realitate. Totul a fost bine până când realitatea mi-a servit un pumn în burtă. Acel pumn m-a făcut să realizez că patul se mișcă odată cu mine și tavanul se cutremură. Cutremurul nu a ținut mai mult de cinci secunde. Dar acele cinci secunde au făcut ca tavanul încăperii să facă burtă, lemnul tavanului se vedea proeminent. Deși aveam unsprezece ani și eram mai curajoasă, tot m-am speriat. M-am dus la mama și am trezit-o, i-am explicat în grabă cele întâmplate și i-am sugerat să plecăm la bunica pe un ton serios. Mama m-a liniștit, explicându-mi că a fost un cutremur, lucru de care eu nu luasem cunoștință până atunci. În acea seară am dormit cu ea, de fapt ea a dormit. Eu am adormit greu, crezând că după orice pocnet micuț pot vedea cum tavanul cade peste mine.

După câteva săptămâni în care înainte de a mă culca trebuia să ascult cu precauție fiecare pocnet făcut de lemn sau altele și adormeam ascultând acestea, am

reușit în sfârșit să scap de pericolul de a fi paranoică. Am trecut cu greu peste etapa de a fi paranoică. Dar degeaba am trecut peste ea, când destinul îmi pregătea altceva.

Cu o săptămână în urmă, ceva și mai grav a avut loc. Deși e o casă micuță, cu o curte și mai mică și lipsită de viață, casa are și un balcon mai micuț pentru câteva rufe. Într-o seară am fost uimită să aud o bubuitură împreună cu mama mea. Îmi aduc aminte cum mama mea voia să meargă în balcon și când se îndreptase spre ușă, s-a auzit pocnetul. Amândouă am sărit ca arse și ne-am îndreptat spre geamul bucătăriei pentru a vedea ce se întâmplă în curte.

Nu voiam să ne credem ochilor. Mama începuse să plângă, eu neștiind ce să fac mai departe. Eu nu am fost niciodată acel gen de persoană care poate plânge din cauza realității, plângeam mereu de la lucruri fictive cum ar fi: filme și cărți. Rămăsesem cu privirea atîntită asupra acoperișului care căzuse peste balcon. Peste tot era plin de praf și era greu să respiri pentru mult timp, așa că am închis geamul, lăsând natura să se ocupe de una singură de praful acela. Eram uimită cum de balconul mai putea rezista și nu se prăbușea și el la rândul lui.

Mama plângea și cu fiecare lacrimă în plus care i se prelingea pe obrazul său fin devenea tot mai tristă. La un moment dat, mama a spart gheața și a spus că îl sună pe tata. Știam că îl sună în zadar, deoarece acesta urma să nu răspundă, ca de obicei. L-a sunat o dată, de două ori, de mai multe ori și într-un final a răspuns nervos.

Mama a încercat să îi explice ce s-a întâmplat, printre suspine, însă el i-a răspuns că e nebună și să termine să îl tot mintă pentru atenție, apoi i-a închis telefonul în nas.

Mama plângea de tristețe, în timp ce eu mă gândeam serios la cum vom putea plăti reparația. Nu ne permiteam o reparație așa scumpă. Casa era pusă la vânzare pe atunci, dar cine avea să o cumpere cu un acoperiș căzut? Dacă nu aş fi locuit în acea casă, nu ar fi trebuit să mă stresez noaptea că poate va cădea tavanul sau că nimeni nu o să ne cumpere casa cu acoperișul căzut.

Îmi pot aduce aminte cum mama a trebuit să împrumute o sumă destul de mare pentru a putea repara acoperișul. Cum tatăl meu nu a fost dornic să ajute, deoarece el nu a vrut să creadă toate astea, am ajuns să împrumutăm, ca de obicei, banii de la mătușa mea.

Înainte de a locui din nou în acea casă am locuit altundeva. Îmi aduc aminte că eram în clasa a doua și aveam opt ani, știu că de pe atunci între tatăl meu și A se petrecea ceva. Tocmai mă mutasem acolo, era o casă așa de mare și frumoasă, cu o curte impunătoare și verde. Am locuit în ea timp de un an și câteva luni, atât, nu mai mult. Părinții mei voiau să cumpere casa, mai ales mama mea. Cred că cea mai mare dorință a mamei mele este să ne vadă pe toți trei fericiți în acea casă, păcat că asta nu s-a întâmplat, sau cel puțin nu a durat.

Proprietarul casei ne-a lăsat să locuim în acea casă, dar a decis să ne dea afară într-o zi când a realizat că

tatăl meu nu mai voia să îi plătească toți banii. Tatăl meu plătise o parte din sumă, iar restul a renunțat să mai plătească. El a lăsat totul să se întâmple și, după ce a permis acestea, ne-a părăsit într-o casă cu mult mai mică, casă care îmi „dăruia” coșmaruri uneori. Să te muți cu așa de multe lucruri dintr-o casă mare într-o casă cu mult mai mică este greu. Cred că vă puteți imagina cât de mare era dezordinea. Totul era înghesuit din cauza milioaneilor de lucruri care nu fuseseră înghesuite pe atunci în acea casă mare.

Când îmi pierdusem speranța că vom mai vinde vreodată casa sau că ne vom muta vreodată de acolo, un înger a apărut la poarta noastră. Un bărbat pe nume William a apărut în viața noastră și a schimbat răul în bine. Acesta, când a văzut-o pe mama mea, a avut parte de dragoste la prima vedere. Viața mea și a mamei mele începea să prindă culoare. În sfârșit totul era bine. Mama nu mai suferea din cauza lui tata și cel mai important era faptul că eram fericite din nou. Nu mai depindeam de tata. William ne ajuta mereu, cu orice. Dar se pare că acea fericire nu a ținut prea mult și pentru mine.